

Λονδίνο-Μπράιτον ★★★★★

London to Brighton

Σκηνοθεσία: Πολ Άντριου Γουίλιαμς
 Πρωταγωνιστούν: Λόρεν Στάνλεϊ, Τζόνι Χάρις

Ένα κοριτσάκι και μια πόρνη που το συνοδεύει γλιτώνουν από ένα βιτσιόζο πελάτη και ένας προαγωγός τις κυνηγάει μέχρι το Μπράιτον. Μια βίαιη ταινία, φτιαγμένη με μηδενικό προϋπολογισμό και πολύ ταλέντο από τον πρωτοεμφανιζόμενο Πολ Άντριου Γουίλιαμς. Ουσιαστικά μιλάει για τη διαστρωμάτωση του υποκόσμου και αξιοποιεί μια μελοδραματική μεσαία πλοκή για να αποφύγει το ηθικό δίδαγμα. Εντυπωσιακό.

Επεκτείνοντας σε μήκος και βάθος μια μικρού μήκους ταινία που γύρισε το 2001, ο Βρετανός σκηνοθέτης και σεναριογράφος **Πολ Άντριου Γουίλιαμς** χρησιμοποιεί τους ίδιους ήρωες, αλλά και τους ηθοποιούς που τους υποδύονται, για να αφηγηθεί ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή σε ένα κλειστό σύμπαν, έστω και αν κάποιοι από αυτούς σωματικά καταφέρνουν να επιστρέψουν από την κόλαση του **Μπράιτον** στη ρευστή ανωνυμία του **Λονδίνου**. Από εκεί ξεκινάει η κακιά στιγμή. Ο Γουίλιαμς στήνει ένα σκηνογραφικό που αποτελείται από έναν προαγωγό, δυο λαϊκούς νταβατζήδες, μια πόρνη, μια ανήλικη που το έχει σκάσει από το σπίτι της και μερικά μαστούρια, φίλους της πόρνης. Ο σνομπ προαγωγός, κάτι σαν **Ντέιβιντ Μπάουι** της βρετανικής μαφίας, έχει ζητήσει από τους νταβατζήδες να του βρουν ένα τζχρονο κορίτσι για να ικανοποιηθούν οι ορέξεις ενός πελάτη του. Χωρίς να μπορούν να κάνουν διαφορετικά, οι δύο άνδρες σχεδόν διατάζουν την πόρνη να εντοπίσει στους δρόμους και να πείσει μια μικρή να εκδοθεί έναντι 100 λιρών. Η ταινία ξεκινάει με τις δυο γυναίκες να μπαίνουν κάθιδρες και έντρομες, η μεγάλη μωλωπισμένη και η μικρή σοκαρισμένη, σε μια τουαλέτα. Αμέσως κλείνουν ένα εισιτήριο με το τρένο για το Μπράιτον, προσπαθώντας να ξεφύγουν από μια «στραβή». Ο προαγωγός με φανερή αηδία αποτελείται στους νταβατζήδες σαν να ήταν υποτακτικοί του για να εντοπίσουν τις υπεύθυνες για το έγκλημα. Μένοντας προσωρινά στο σπίτι φίλων, που από το πρωί μέχρι το βράδυ πίνουν χασιάς, δεν είναι και πολύ δύσκολο να τις βρουν. Ο «κακός» είναι αποφασισμένος, διότι ο περίφημος πελάτης δεν είναι άλλος από τον πατέρα του. Μια ανομολόγητη βεντέτα μεταξύ του γιου και του πατέρα ελλοχεύει, την ίδια στιγμή που η πόρνη αναζητεί πελάτες στο Μπράιτον για να βρει χρήματα για τη μικρή και την ίδια, αναπτύσσοντας ένα μετέωρο μητρικό ένστικτο. Αποτίνοντας φόρο τιμής στο ρεαλιστικό

σινεμά, περισσότερο ως αναγνώριση επιρρών παρά ως πράξη μίμησης, ο Γουίλιαμς αποφεύγει συστηματικά τις παγίδες που οδήγησαν τον **Γκάι Ρίτσι** στο πλήρες αδιέξοδο: Ο νέος σκηνοθέτης παίρνει τη σκοτεινή πλευρά της μητρόπολης στα σοβαρά, ενώ ο **κύριος Μαντόνα** κατάντησε να αυτοπαρωδείται για να στηρίξει τις φάρσες του υποκόσμου. Όποιος επιχειρήσει να βγάλει ένα σαφές νόημα στο **Λονδίνο-Μπράιτον** έχει χάσει το νόημα μιας ταινίας που το πάει αλλού. Ισορροπώντας με σωστές κινήσεις ανάμεσα στο μελόδραμα και στο θρίλερ μυστηρίου, το φιλμ μιλάει για τα στρώματα που συναποτελούν μια φέτα του υποκόσμου. Στην κατώτερη βαθμίδα είναι οι αποδέκτες των ναρκωτικών ουσιών. Κανείς δεν τους δίνει σημασία και δεν μπαίνει καν στον κόπο να τους ξεπαστρέψει. Στη κορυφή ένας έξυπνος αριστοκράτης, ένας κυνικός και σιγιέ τύπος που δεν ανέχεται τους νταβατζήδες. Τους βρίσκει πολύ δεύτερους και ενοχλητικούς. Η πόρνη και η μικρή προστατευόμενη δεν στοχοποιούνται από την ήσυχη μανία του. Υπάρχει μια εξομολογητική σκηνή μεταξύ της ανήλικης **Τζόανα** και του απειλητικού άνδρα, κατά την οποία μιλάνε σαν αδελφια από διαφορετικούς γονείς και μοιράζονται τον πόνο της βίας και τη μοναξιά που δεν μπορεί να γίνει κατανοητή παρά μόνο από αυτούς που έχουν φύγει οικειοθελώς, πνευματικά πάντα, από την πατρική σκέπη. Τα βιώματά τους δεν είναι ταυτόσημα φυσικά, αλλά συναντιούνται σε μια στιγμή που ο θάνατος τους ακουμπάει έμμεσα. Εκείνος έχει χάσει τον πατέρα του βίαια και το μόνο που επιθυμεί πλέον είναι να μιήσει τη «μικρή αδελφή» του σε έναν υπόγειο κύκλο, με την ανάληψη των ευθυνών της. Ευτυχώς ο Γουίλιαμς δεν επιβάλλει τη στρεβλή ηθική των πρωταγωνιστών με κολάσιμες ενέργειες. Πραγματοποιεί ένα ταξίδι και παίρνει διαδοχικά τις θέσεις των ανθρώπων που πρωταγωνιστούν. Μέσα σε 80 λεπτά ακούει την αγωνία τους, χωρίς ατζέντα.

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

Η ΛΕΜΟΝΙΑ ★★★★★ The lemon tree

Σκηνοθεσία: Εράν Ρίκλις
 Πρωταγωνιστούν: Χιάμ Αμπάς, Αλί Σουλιμάν

Ουμανιστικό δράμα, μια αλληγορία για τον ξεριζωμό και το βιασμό, που κέρδισε το κοινό στο Βερολίνο.

Η Σάλμα Ζιντάν (Χιάμ Αμπάς) μετά το θάνατο του άντρα της ζει μόνη σε ένα μικρό χωριό στη Δυτική Όχθη της Παλαιστίνης. Ο υπουργός Άμυνας του Ισραήλ/ισραελ Ναβόν (Ντορόν Ταβορί) έχτισε το νέο του σπίτι πάνω στην Πράσινη Γραμμή, στα σύνορα μεταξύ του Ισραήλ και των κατεχόμενων εδαφών, στην άκρη του κήπου της Σάλμα με τις λεμονιές. Οι ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας αποφασίζουν ότι ο κήπος αποτελεί απειλή για την ασφάλεια του υπουργού και διατάζουν να ξεριζωθούν τα δέντρα. Η Σάλμα αποφασίζει να παλέψει για τις λεμονιές που φύτεψε ο πατέρας της πριν πενήντα χρόνια και της θυμίζουν τον ιδρώτα, το αίμα και τα δάκρυα που έχουν χύσει σε αυτό τον τόπο οι δικοί της άνθρωποι. Ξεκινά μια δικαστική εκστρατεία φτάνοντας μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο του Ισραήλ προκειμένου να σώσει τα δέντρα που φροντίζει τόσα χρόνια και είναι η μοναδική πηγή εισοδήματός της. Στον αγώνα της τη στηρίζει ένας νεαρός δικηγόρος, ο Ζιάντ Νταούντ (Αλί Σουλιμάν), ο οποίος έρχεται σε αντιπαράθεση με μια ομάδα δικηγόρων του ισραηλινού Στρατού. Μέσα από την καθημερινή τους σχέση ο Ζιάντ και η Σάλμα σταδιακά αισθάνονται μια ερωτική έλξη. Η σχέση τους γίνεται περίπλοκη και επικίνδυνη, δεδομένου ότι οι χήρες στην αραβική κοινωνία δεν είναι ελεύθερες να συνάψουν ερωτικούς δεσμούς, πόσω μάλλον με νεότερους άντρες.

Η Σάλμα, παρά τις πιέσεις που δέχεται και από τις δύο πλευρές, βρίσκει το σθένος να συνεχίσει τον αγώνα της. Αυτός ο αγώνας της και το πείσμα που επιδεικνύει προκαλούν εντύπωση στη Μίρα Ναβόν (Ρόνα Λίμαζ-Μάικλ), σύζυγο του υπουργού Άμυνας. Παρά τις διαφορές οι δύο γυναίκες αναπτύσσουν μια ιδιαίτερη σχέση κατανόησης, βρίσκοντας απρόσμενα η μία υποστήριξη στην άλλη. Μακριά από τη φασαρία της βίας, ο πεπειραμένος Ρίκλις εξετάζει την αντιπαράθεση μέσα από μια εκτεταμένη νομική μάχη που ενισχύει την πολιτική της τεχνητής κρίσης ανάμεσα σε δυο πολιτισμούς που δεν έχουν μόνο τη θρησκεία αλλά και τη διεκδίκηση της γης να τους χωρίζουν με κάθε τρόπο. Όπως λέει και η πλευρά της υπεράσπισης στο γλυκόπικρο φινάλε, δυστυχώς μόνο οι αμερικανικές ταινίες επιφυλάσσουν happy end, αλλά ο αγώνας συνεχίζεται και τώρα υπάρχει προηγούμενο και στην αδικία που, συμβολικά, πλήττει μια ανθρώπινη και προσωπική πλευρά της γης, τη ρίζα που μεταφέρεται μέσα από τους προγόνους. Μια ταινία αρκετά σχηματική και απλή στη δομή της, διασώζεται από τις κρυστάλλινες προθέσεις της, το σταθερό της ρυθμό και τη γρανιτένια ερμηνευτική στάση της πρωταγωνίστριας Χιάμ Αμπάς - η Ειρήνη Παππά έρχεται στο νου με το αγέρωχο στήσιμο και το έντονο, περήφανο βλέμμα που γειώνει το παρελθόν και κρύβει ελπίδα μέσα από τον πόνο.

ΑΘΗΝΑΙΑ - ΣΙΝΕ ΨΥΡΡΗ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ★★★★★ Les chansons d'amour

Σκηνοθεσία: Κριστόφ Ονορέ
 Πρωταγωνιστούν: Λουί Γκαρέλ, Λιντιβίν Σανιέ

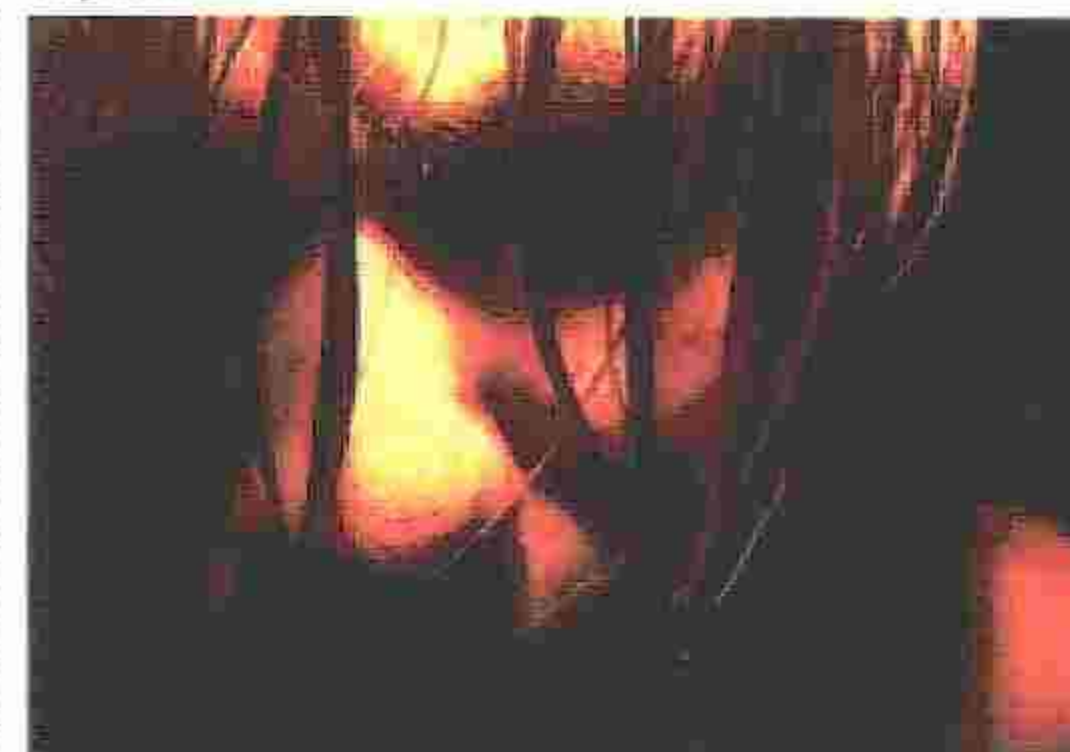
Μιούζικαλ στο στυλ του Ζακ Ντεμί, με τα τραγούδια να ξεορκίζουν μια τραγωδία στο κέντρο της ταινίας.

Παριζιάνικη, γλυκόπικρη, φαινομενικά ανέμελη μουσική κωμωδία, σαν τις *Ομπρέλες του Χερβούργου*, μείον τα χρώματα και το μπρίο και, αλίμονο, τα αξιοσημείωτα τραγούδια του Μισέλ Λεγκράν, με ένα ερωτικό τρίο που αποτελείται από τον Γκαρέλ, τη Σανιέ και την Κλοτίλντ Εσμέ. Ένας θάνατος θα σκιάσει την ελαφράδα, αλλά οι πρωταγωνιστές θα συνεχίσουν να τραγουδούν για να εκφράσουν τα συναισθήματά τους. Περισσότερο πειραματισμός με ένα είδος που έχει ρίζες στη γαλλική κινηματογραφική κουλτούρα, τα *Τραγούδια της Αγάπης* τη μια στιγμή κάτι πάνε να κάνουν με τις εναλλαγές στις διαθέσεις και τα ζαφρικά ξεσπάσματα, και την επόμενη ενοχλούν με τις μονότονες φωνές, τα πεζά κομμάτια του Αλέξ Μποπέν και την έλλειψη στόχου.

ΕΚΡΑΝ - ΦΛΕΡΥ

REC ★★★★★

Σκηνοθεσία: Χαουμέ Μπαλαγκερό, Πάκο Πλάθα
 Πρωταγωνιστούν: Μανούελα Βελάσκο, Φεράν Τεράθα

Θρίλερ με ζόμπι σε μορφή reality και την κάμερα απαρασάλευτη στο καθήκον της καταγραφής της φρίκης.

Κάποιοι δημοσιογράφοι από ένα τοπικό κανάλι τηλεόρασης ακολουθούν για ένα ολόκληρο βράδυ μια ομάδα πυροσβεστών εν ώρα υπηρεσίας. Η κινηματογράφηση γίνεται ζωντανά και στόχος της είναι να δείξει τη ζωή των πυροσβεστών, τη δουλειά τους, τις ατέλειωτες ώρες αναμονής αλλά και τις επικίνδυνες καταστάσεις που βιώνουν. Στην πρώτη αποστολή της βραδιάς οι πυροσβέστες καλούνται να σώσουν μια ηλικιωμένη κυρία που για κάποιο άγνωστο λόγο έχει εγκλωβιστεί στο διαμέρισμά της. Κατά τη διάρκεια της επιχείρησης όμως κάτι δεν πηγαίνει καλά. Παγιδευμένοι μέσα στο κτίριο, δύο πυροσβέστες και το τηλεοπτικό συνεργείο βρίσκονται αντιμέτωποι με έναν άγνωστο και θανατηφόρο αντίπαλο. Ένα σκοτεινό και απειλητικό στοιχείο απλώνεται εκτός ελέγχου μέσα στο κτίριο. Τώρα το μόνο που μετράει για τους πυροσβέστες και τους δημοσιογράφους είναι να κρυφτούν, να επιβιώσουν, να ξεπεράσουν το φόβο και να προσπαθήσουν με όλες τους τις δυνάμεις να δραπετεύσουν... αλλά και να συνεχίσουν να κινηματογραφούν, πάση θυσία, μέχρι την τελευταία στιγμή. Αυτή είναι και η μόνιμη αντίρρηση μου σε όλες τις ταινίες που χρωσταισδήποτε αυτό το τέχνασμα - γιατί κάνει μπαμ πως πρόκειται για μια συνθήκη που συντηρείται πέρα από τις πρώτες, χαλαρές και επίτηδες αποπροσανα-